

to Gamle hjemme i Enslev. Ane-Mette var den, som først sank sammen. En stormfuld Efteraarsdag bar hendes Mand og Børn hende ud paa Kirkegaarden. Den spekulative Graver, der saae hendes velvoksne Sønner og Døtre staa omkring Kisten, regnede under Jordpaa-kastelsen ud, at den lille Kone efterlod sig sytten Alen Afkom med en Vægt af tilsammen over et tusinde Pund. Tyge Enslev var nu den mindste af Familjen.

Kort Tid efter Begravelsen overgav Søren Hus og Smedje til sin yngste Søn og flyttede ind i en lille Af-tægtsstue. Med sit store graa Vildmandshoved var han en Skræk for Landsbyens Børn, naar de fik Øje paa ham inde bag Ruden, hvor han sad med et Par Messingbriller paa Næsen og læste i de Aviser, som Tyge sendte ham.

Ufreden i Familjen mærkede han ikke noget til. Hans Sind var sløvet. Han blev indtil det sidste sparet for den Erfaring, at ogsaa „den bette Mand“ er en nidkær Skyldherre, der hævner Fædrenes Frafald paa Børnene indtil tredje og fjerde Led.

Det gamle Mellemværende med Fanden voldte ham dog endnu af og til Skrupler. Men det var Børnenes vedvarende og usædvanlige Forfremmelse i Velstand og Anseelse, der til Tider kunde gøre ham ængstelig for, at hint Forhold alligevel ikke var bleven endelig ordnet. Da hans yngste Datter blev forlovet med den hovedrige Avstralier, gjorde Meddelelsen herom ham længe tavs og modfalden.

Det var den samme Frygt, der havde faaet ham til trods alle Børnenes Indsigelse at vælge Gravplads til